

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Honební společenstvo Vendryně - Prašivá**
sídlem Nábřežní 987, 739 61 Třinec
zastoupeného advokátem Mgr. Janem Sikorou
sídlem nám. Míru 551, 739 61 Třinec

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Myslivecký spolek Vendryně - Prašivá**
sídlem Vendryně 842, 739 97 Vendryně
zastoupeného advokátem JUDr. Vlastimilem Burešem
sídlem Šance 13, 739 98 Mosty u Jablunkova

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. MSK 155438/2016

takto:

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 21. 12. 2016, č.j. MSK 155438/2016 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Sikory.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 14. 2. 2017 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. MSK 155438/2016, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Třinec, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 22. 8. 2016, č. j. MěÚT/35493/2016/03/ŽpaZ/Hu, kterým byl Mysliveckému spolku Vendryně – Prašivá (dále také jen „MSVP“) určen plán mysliveckého hospodaření v honitbě Vendryně-Prašivá dle § 36 odst. 3 zákona č. 449/2001, o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“); v nezměněné části bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a rozhodnutí potvrzeno.
2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce. Oprávněná úřední osoba správního orgánu prvního stupně – Ing. B. H. – je podjatý, neboť ve stejné věci rozhoduje rozdílně, avšak vždy ku prospěchu MSVP. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí uvedl, že nemůže přijmout usnesení valné hromady Honebního společenstva ze dne 29. 4. 2016, kterým byla schválena nájemní smlouva ve prospěch Mysliveckého spolku Vendryně (dále také jen „MSV“) z důvodu, že o platnosti této valné hromady existují pochybnosti s tím, že k soudu byla podána žaloba na určení neplatnosti rozhodnutí této valné hromady. Správní orgán však oproti tomu akceptuje valnou hromadu ze dne 7. 5. 2013, z níž vzešla nájemní smlouva, od níž odvozuje právo nájmu právě Myslivecký spolek Vendryně – Prašivá, ačkoli rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 18. 2. 2016, č. j. 42 C 79/2013-330 byly veškeré rozhodnutí této valné hromady pravomocně zrušeny, tedy i souhlas s uzavřením nájemní smlouvy ze dne 30. 5. 2013. Pokud bylo usnesení valné hromady pravomocně zrušeno, nutno dovodit, že nájemní smlouva je neplatná. I přesto správní orgán prvního stupně jednal s MSVP jako s oprávněným uživatelem honitby a tomuto subjektu vydal rozhodnutí o určení mysliveckého plánu. Žalobce uplatnil námitky podjatosti v rámci odvolacího řízení a žalovaný se s těmito vypořádal tak, že uvedené námitky jsou podány opožděně a nedokladují zájem úřední osoby Ing. H. na výsledku řízení. Podle žalobce podjatost úřední osoby vzešla najevo až vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
3. Stěžejní námitka žalobce směřovala vůči prvostupňovému rozhodnutí ohledně skutečnosti, kdo je oprávněným uživatelem honitby Vendryně-Prašivá. Je otázkou, proč je myslivecké oprávnění svěřeno MSVP, když pro to není zákonného důvodu. Podle žalobce je třeba učinit si samostatný závěr o oprávněnosti užívání honitby takový, že jsou možné dvě alternativy. Buď správní orgán uznává nájemní smlouvu ze dne 30. 5. 2013, přičemž takový postup je nezákonný, neboť tato nájemní smlouva je neplatná podle § 23 odst. 1 zákona o myslivosti, nebo správní orgán neuznává žádnou nájemní smlouvu a je nutno vyjít z toho závěru, že zde není vůle žalobce honitbu pronajmout a žalobce má vůli využívat honitbu pro své účely. Žalovaný podpořil argumentaci prvostupňového správního orgánu tím, že uvedl, že tento orgán při vydání rozhodnutí vycházel z evidence uživatelů honiteb. Tato je však v dané věci v rozporu se zákonem.
4. Předmětná nájemní smlouva mezi žalobcem a MSVP byla uzavřena osobou, která nebyla oprávněná jednat za honební společenstvo, neboť usnesení valné hromady žalobce, na kterém byl honebním starostou zvolen G. P., byla zrušena shora citovaným rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku. Taková nájemní smlouva je tedy neplatná.

5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; odkázal na napadené rozhodnutí a upozornil na skutečnost, že žalobcem napadená rozhodnutí byla o určení plánu mysliveckého hospodaření, jehož platnost skončila dnem 31. 3. 2017. Žalobcova snaha směřuje k jedinému, a to dosáhnout změny uživatele honitby Vendryně – Prašivá. Přitom však neplatí, že by mohl honitbu užívat sám, neboť i k tomu je zapotřebí rozhodnutí valné hromady honebního společenstva dle § 21 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti. Relevantnost námitek k napadenému rozhodnutí je pochybná. Výsledky občanskoprávních sporů, které zmiňuje žalobce, jsou pro orgán státní správy předběžnou otázkou, o které si nemůže učinit úsudek sám. Výkon práva myslivosti, včetně péče o zvěř, je veřejným zájmem a pro jeho zajištění je nezbytná kontinuita. Městský úřad jako orgán státní správy myslivosti s ohledem na uvedené považuje za uživatele MSVP a nikoli nový spolek MSV, a to nikoli bezdůvodně. K otázce podjatosti žalovaný podotkl, že žalobce neuvedl, jaký poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jeho zástupcům a jaký zájem na výsledku věci by oprávněná úřední osoba měla mít, přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 1 As 263/2015-35 a ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 As 134/2011-200.
6. Osoba zúčastněná na řízení – MSVP – navrhla žalobu zamítnout a ve věci se vyjádřila tak, že žaloba není v souladu s právem, neboť z žalobní argumentace není vůbec patrné konkrétní tvrzení o tom, v čem měl být žalobce zkrácen na svých právech. Je zjevné, že žalobce nemohl užívat honitbu sám, neboť valná hromada žalobce nikdy nerozhodla o tomto způsobu využití honitby. Pokud je v řízení, které je u Krajského soudu v Ostravě vedeno pod č. j. 42 Cm 251/2016, napadené rozhodnutí valné hromady žalobce konané dne 29. 4. 2016, konkrétně usnesení, kterým byla schválena smlouva o nájmu honitby s Mysliveckým spolkem Vendryně, z. s., je logické, že do doby, než bude o této otázce rozhodnuto, vycházel žalovaný při svém rozhodování z aktuální evidence využití honiteb.

Zjištění z obsahu správních spisů

7. Ze správních spisů soud zjistil, že MSVP podal dne 13. 7. 2016 Městskému úřadu Třinec žádost o vydání rozhodnutí „ve věci plánu lovu“ dle § 36 odst. 3 zákona o myslivosti, odůvodněný tím, že MSVP zaslalo návrh plánu lovu žalobci ke schválení, honební starosta žalobce to však odmítl podepsat. Městský úřad Třinec oznámil dne 15. 7. 2016 zahájení řízení ve věci určení plánu lovu dle § 36 odst. 3 k žádosti MSVP žalobci a MSV. Žalobce nato podáním ze dne 21. 7. 2016 navrhl prvostupňovému orgánu zastavení řízení z důvodu, že nebylo podáno oprávněnou osobou, případně přerušení řízení do doby pravomocného rozhodnutí Okresního soudu ve Frýdku-Místku ve věci vedené pod sp. zn. 41 C 70/2015. Dále navrhl, aby byl výkon práva myslivosti určen MSV, kterému byla na valné hromadě žalobce konané dne 29. 4. 2016 odhlasována nájemní smlouva.
8. Rozhodnutím ze dne 22. 8. 2016 určil správní orgán prvního stupně v rámci plánu mysliveckého hospodaření plán lovu Mysliveckému spolku Vendryně – Prašivá, a to do 31. 3. 2017 a dále vyloučil ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), odkladný účinek odvolání. Své rozhodnutí odůvodnil mj. tím, že v době vydání rozhodnutí probíhalo před Okresním soudem ve Frýdku-Místku řízení ve věci žaloby na neoprávněný zásah do práva držby, která zpochybňuje nároky současného uživatele. Z uvedeného vyplývá, že soud musí v průběhu uvedeného řízení nejprve prověřit oprávněnost předložených důkazů, aby mohl vyslovit, zda výkon práva myslivosti

dosavadním uživatelem je neoprávněným zásahem do práva držby. Pokud by správní orgán vyhověl návrhu držitele držby (žalobce), předjímal by výsledek řízení u soudu a nemůže tak akceptovat návrh držitele, aby byla uznána neplatnost dosavadní nájemní smlouvy. Z téhož důvodu nemůže správní orgán přijmout usnesení valné hromady ze dne 29. 4. 2016, neboť dne 11. 5. 2016 byla podána žaloba na určení neplatnosti valné hromady a doposud nebyl doručen pravomocný rozsudek.

9. Proti uvedenému rozhodnutí si žalobce podal odvolání, jehož obsahem jsou námitky v zásadě totožné s námitkami žalobními. O tomto rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. K námitce podjatosti uvedl, že důvody podjatosti vyplývají z řízení vedených u městského úřadu před podáním žádosti o zahájení řízení ze dne 13. 7. 2016 a je tudíž evidentní, že o těchto žalobce věděl již v době, kdy mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení, tyto námitky tak neuplatnil včas dle § 14 odst. 2 správního řádu. Žalobce podjatost úřední osoby omezuje toliko a popis postupů městského úřadu a hodnocení předložených podkladů v jiných řízeních, týkajících se honebního společenství, které považuje za chybné, což neosvědčuje zákonem dané důvody podjatosti a nedokladuje zájem oprávněné úřední osoby na výsledku řízení. K otázce, kdo je uživatelem předmětné honitby žalovaný uvedl, že městský úřad se při řešení této otázky přidržel mimo jiné závěrů uvedených v usnesení Krajského soudu v Ostravě, který neshledal důvody pro uložení předběžného opatření MSVP zdržet se výkonu práva myslivosti v dané honitbě. Dále žalovaný dodal, že dle § 34 odst. 1 zákona o myslivosti vede orgán státní správy myslivosti evidenci honiteb v územním obvodu své působnosti a evidenci jejich využití na základě vydaných rozhodnutí nebo jiných úkonů a skutečností. Pro správní orgány jsou relevantní údaje uvedené v evidenci využití honiteb, ze které také správně vycházel městský úřad.
10. Ze správních spisů dále vyplývá, že dne 30. 5. 2013 byla mezi žalobcem a MSVP uzavřena smlouva o nájmu honitby Vendryně-Prašivá, přičemž za žalobce jednal honební starosta Ing. G. P. Rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 18. 2. 2016, č. j. 42 C 79/2013-330 bylo určeno, že rozhodnutí valné hromady Honebního společenství Vendryně – Prašivá konané dne 7. 5. 2013, a to (mj.) usnesení č. 1/2013/5, kterým byli zvoleni členové výboru honebního společenství, a to mj. Ing. G. P. jako starosta honebního společenství a dále usnesení č. 1/2013/6, kterým byly schváleny podmínky smlouvy o pronájmu honitby HSVP na období let 2013-2023, jsou neplatná. Z veřejně dostupné evidence soudních řízení (infosoud.justice.cz) vyplývá, že tento rozsudek nabyl právní moci dne 2. 3. 2016; ostatně právní moc uvedeného rozsudku nebyla v řízení sporná.

Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s takovýmto postupem účastníci vyslovili souhlas.
12. Žalobní námitky žalobce se v zásadě prolínají. Podstatnou shodnou konstantou všech však je, že MSVP nebyla v rozhodné době oprávněným uživatelem honitby; v důsledku toho je

pak žalobcem namítáno, že i přes tuto skutečnost s ním bylo jednáno, jakoby oprávněným uživatelem byla, dále, že je nepřezkoumatelný závěr správních orgánů o tom, že plán lovu byl určen MSVP a dále, že nebyla řádně vypořádána námitka žalobce stran podjatosti oprávněné úřední osoby, která byla v podstatě založena na tom, že tato osoba vždy rozhoduje ve prospěch MSVP.

13. Pro projednávanou věc je podstatná právní úprava řízení o určení plánu mysliveckého hospodaření. Z ust. § 36 odst. 2 zákona o myslivosti vyplývá, že uživatel honitby je povinen vypracovat každoročně plán mysliveckého hospodaření v honitbě (dále jen "plán"). Při vypracování plánu vychází z posouzení celkového stavu ekosystému, výsledku porovnání kontrolních a srovnávacích ploch a výše škod způsobených v uplynulém období zvěří na lesních a zemědělských porostech, z výsledků sčítání zvěře, ze stanovených minimálních a normovaných stavů zvěře, poměrů pohlaví a koeficientů očekávané produkce, jakož i ze záměrů, které byly uvedeny v návrhu na uznání honitby. V části týkající se mysliveckého hospodaření se uvádí i zamýšlené zazvěřování, výstavba mysliveckých zařízení, opatření v péči o zvěř a při ochraně a zlepšování životních podmínek zvěře. Jestliže je honitba v oblasti chovu zvěře, vychází plán ze závěrů a doporučení orgánu státní správy myslivosti, který vymezil příslušnou oblast chovu zvěře. Ve smyslu § 36 odst. 3 zákona o myslivosti, vypracovaný plán předloží uživatel honitby držiteli honitby k vyjádření. Jestliže se držitel honitby do 15 dnů od doručení plánu k němu nevyjádří, má se za to, že s ním souhlasí. Pokud po vyjádření držitele honitby nedojde mezi ním a uživatelem honitby k dohodě o plánu, určí jej na návrh některého z nich orgán státní správy myslivosti rozhodnutím. Odsouhlasený, popřípadě dohodnutý plán je uživatel honitby povinen zaslat orgánu státní správy myslivosti.
14. Uživatelem honitby je dle § 2 písm. n) zákona o myslivosti držitel honitby, pokud honitbu využívá sám, nebo osoba, které držitel honitby honitbu pronajal. Držitelem honitby je § 2 písm. m) zákona o myslivosti osoba, které byla rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti honitba uznána. Podle § 32 odst. 1 zákona o myslivosti, držitel honitby může honitbu využívat sám nebo ji může pronajmout.
15. Nezbytné pro posouzení věci je určení, kdo byl v projednávané věci oprávněnou osobou k podání návrhu k orgánu státní správy myslivosti k určení plánu mysliveckého hospodaření ve smyslu § 36 odst. 3 zákona o myslivosti. Jak je uvedeno shora, zákon toto právo poskytuje uživateli i držiteli honitby za situace, že nedojde k dohodě o plánu hospodaření, předloženém uživatelem. Citovaná ustanovení tedy především předpokládají existenci jak držitele, tak uživatele honitby, a to nikoli de facto, ale de iure. V projednávané věci je přitom zřejmé, že rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 18. 2. 2016, č. j. 42 C 79/2013-330 bylo určeno, že rozhodnutí valné hromady Honebního společenství Vendryně – Prašivá konané dne 7. 5. 2013, a to (mj.) usnesení č. 1/2013/5, kterým byli zvoleni členové výboru honebního společenství, a to mj. Ing. G. P. jako starosta honebního společenství a dále usnesení č. 1/2013/6, kterým byly schváleny podmínky smlouvy o pronájmu honitby HSVP na období let 2013-2023, jsou neplatná.
16. Podle § 23 odst. 1 zákona o myslivosti, honební starosta zastupuje honební společenstvo navenek. Uzavřít, změnit nebo vypovědět smlouvu o nájmu honitby může honební starosta jenom s předchozím souhlasem příslušného orgánu honebního společenství, jinak je jím provedený úkon neplatný.

17. Za situace, kdy bylo pravomocně rozhodnuto soudem o neplatnosti rozhodnutí valné hromady o zvolení honebního starosty, je nutno dospět k jednoznačnému závěru, že byla-li uzavřena s MSVP smlouva o nájmu honitby, která byla za žalobce podepsána Ing. G. P., byla smlouva uzavřena s osobou k tomu neoprávněnou, v rozporu s § 23 odst. 1 zákona o myslivosti. Takovou smlouvu je nutno považovat ve smyslu § 39 zákona č. 40/1964 Sb., obč. zák., ve spojení s § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, za absolutně neplatnou.
18. Z obsahu prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zjevné, že správní orgány si byly vědomy skutečnosti, že shora citovaná rozhodnutí valné hromady žalobce ze dne 7. 5. 2013 byla pravomocně soudem prohlášena za neplatná; z této skutečnosti však nevyvodily relevantní závěry. V době podání žádosti o určení plánu mysliveckého hospodaření dle § 36 odst. 3 zákona o myslivosti, tedy ke dni 13. 7. 2016, totiž MSVP nebyl a nemohl být uživatelem honitby a tudíž ani osobou oprávněnou podat návrh na stanovení plánu hospodaření dle citovaného ustanovení, neboť u něj absentoval právní důvod užívání honitby. Nadto, v uvedené době již byla honitba pronajata jinému uživateli, a to Mysliveckému spolku Vendryně, z. s. Pokud měly správní orgány v důsledku zahájených soudních řízení pochyby o tom, zda MSV je oprávněným uživatelem (a tudíž také o účastenství této osoby v řízení dle § 36 odst. 3 zákona o myslivosti), nebránilo to v rozhodnutí o stanovení plánu mysliveckého hospodaření. Lze totiž přisvědčit žalobci, že tento má jako držitel honitby právo dle § 32 odst. 1 zákona o myslivosti užívat honitbu sám. Žalovaný se mylí, dovozuje-li, že k realizaci tohoto práva může dojít až poté, co o tomto způsobu využití honitby rozhodne valná hromada honebního společenství podle § 21 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti. Zákon o myslivosti tímto ustanovením sice svěřuje do působnosti valné hromady rozhodovat o způsobu využití honitby, to však neznamená, že by o tomto *způsobu využití*, tedy o tom, že držitel honitby bude tuto užívat sám, musel navíc rozhodovat orgán honebního společenství, neboť držiteli právo užívat honitbu sám vyplývá výslovně ze zákona.
19. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán prvního stupně a potažmo žalovaný vedli správní řízení k návrhu osoby, které právo podat návrh na zahájení řízení nepříslušelo a nejedná se přitom o řízení, které by mohl správní orgán zahájit i bez návrhu. Žalovaný aproboval zcela nesprávný a nezákonný postup prvostupňového správního orgánu a zatížil tak řízení zásadní vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci; k této vadě krajský soud k žalobní námitce žalobce vyplývající z nedostatku oprávnění MSVP k podání předmětného návrhu na zahájení řízení přihlédl a tuto žalobní námitku shledal jako zcela důvodnou.
20. Správní orgány mohly tedy vést řízení jen tehdy, pokud by návrh dle § 36 odst. 3 zákona o myslivosti podal buď sám žalobce nebo MSV, kterému svědčila smlouva o nájmu honitby, přičemž o otázce neplatnosti této smlouvy nebylo v době vedení řízení pravomocně rozhodnuto. Na tomto místě lze souhlasit s žalovaným i prvostupňovým správním orgánem, že ve vztahu k platnosti této nájemní smlouvy se jedná o otázku předběžnou, o které si správní orgány nemohou udělat závěr samy; to však nevyklučovalo zahájení a vedení správního řízení. Jinou otázkou by samozřejmě bylo, jaké procesní prostředky by ze strany správních orgánů byly užity, jestliže by navrhovatelem, případně osobou navrženou k určení plánu mysliveckého hospodaření, byl MSV (to vše za situace, že by správní orgány postupovaly správně a jako účastníka řízení a navrhovatele nepřipustily MSVP).

21. Irelevantní je argumentace žalovaného, že správní orgány vycházely z evidence využití honiteb podle § 34 zákona o myslivosti; měl to být právě správní orgán prvního stupně, který měl na základě rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 18. 2. 2016, č. j. 42 C 79/2013-330 provést změny v příslušné evidenci, spočívající v tom, že jako uživatel honitby nebude nadále veden MSVP. Správní orgány tak nemohou opírat svá rozhodnutí o evidenci (jež má navíc pouze „evidenční“ charakter), která je obsahově nesprávná, a to právě v důsledku nesprávně zapsaných údajů ze strany rozhodujících správních orgánů.
22. Byť doposud uvedené skutečnosti postačují pro závěr krajského soudu o důvodnosti žaloby, považuje krajský soud za potřebné se vypořádat také s dalšími žalobními námitkami. Pokud se týče nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvostupňového, je třeba tuto námitku shledat také jako důvodnou. Správní orgán prvního stupně, na jehož odůvodnění v tomto žalovaným odkázal, se totiž skutečně relevantně nevypořádal s tím, z jakého důvodu určuje plán mysliveckého hospodaření MSVP. V tomto ohledu jsou jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňové zmatečná, neboť argumentace je v zásadě protichůdná – na jedné straně uzavírají správní orgány, že „nelze uznat neplatnost“ dosavadního usnesení valné hromady (myšleno zjevně ze 7. 5. 2013), neboť je vedeno řízení ve věci neoprávněného zásahu do práva držby (myšleno zásah MSVP do práva MSV, resp. žalobce), na druhou stranu uvádí, že nemůže uznat platnost valné hromady žalobce ze dne 29. 4. 2016, neboť „o ní existují pochybnosti“, to vše za situace, kdy již byla pravomocně vyřešena otázka platnosti usnesení valné hromady ze dne 7. 5. 2013 (!). Takový postup správních orgánů nelze v žádném případě akceptovat; tento postup vede k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
23. Oproti tomu neshledává krajský soud důvodné námitky týkající se podjatosti oprávněné úřední osoby; lze souhlasit s žalovaným, že žalobcem namítané důvody podjatosti nevypovídají ničeho o poměru úřední osoby k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům a tedy ve výsledku o zájmu oprávněné úřední osoby na výsledku řízení. Důvodem podjatosti nemohou být okolnosti, které spočívají v postupu oprávněné úřední osoby v řízení o projednávané věci nebo v rozhodování v jiných věcech (srov. obdobně k vyloučení soudců z projednání a rozhodnutí věci dle § 14 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 7. 1999, sp. zn. 2 Cdon 828/96).

Závěr a náklady řízení

24. Je třeba shrnout, že napadené rozhodnutí, kterým byl aprobován nezákonný postup správního orgánu prvního stupně, trpí vadami, a to jednak v důsledku podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a jednak nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud tak napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude tento vázán právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek

3 000 Kč

- b) náklady právního zastoupení advokátem
- odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby: § 7, § 9 odst. 4 písm. d)
 1) příprava a převzetí věci § 12 odst. 4
 2) sepsí žaloby vyhl. č. 177/1996 Sb. 6 200 Kč
 - paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon § 13 odst. 3
 při shora uvedených úkonech právní pomoci vyhl. č. 177/1996 Sb. 600 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku) 11 228 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 10. dubna 2018

Mgr. Jiří Gottwald, v.r.
předseda senátu